

Prohibice a zákazy nefungují ... ani u zbraní

- CZ24 News | 14. února 2024

ČESKO: Masová střelba na filozofické fakultě otevřela diskusi o zbraních i v té části populace, která je doposud nevnímala nebo jí byly lhostejné. A samozřejmě se vyděšení z takového aktu brutálního násilí muselo projevit i na zvolání „Zbraně je třeba zakázat“. Taková reakce v této situaci je naprosto přirozená, tím spíš, pokud někdo patří do skupiny lidí, kteří znají zbraně z filmů, videoher a televizních zpráv. Jenže je obsahově nesprávná.

Tento postup by vedl pouze k tomu, že zákona dbalý člověk nedostane možnost si zbraň opatřit, kdežto zločinec nebo terorista si zbraň koupí na černém trhu, vyrobí anebo v případě šilence, jehož cílem je bezmyšlenkovité vraždění co největšího počtu lidí, zvolí jiný technický prostředek, jak svého cíle dosáhnout.

Ze západní Evropy víme, že nejčastější volbou je v takovém případě nákladní automobil. Ostatně naše doposud jediná masová vražedkyně Olga Hepnarová šla touto cestou, když půjčeným nákladákem najela na tramvajovou zastávku a zabila osm lidí. Ale vraťme se zpět ke střelným zbraním. Nebudeme teoretizovat, ale podíváme se do zemí, kde je legální přístup ke zbraním slušným lidem odepřen. Je jich dost a ve všech těchto zemích je vidět, že takový zákaz nefunguje.

Černý trh s ručními zbraněmi existoval a existuje a o jeho zásobování se na příštích několik desítek let postará konflikt, který zuří necelý den jízdy od Prahy na východ. Mimochodem, dodnes žije evropský černý obchod se zbraněmi z války, která provázela rozpad bývalé Jugoslávie. Ta byla svým rozsahem oproti válce na Ukrajině spíš drobnou šarvátkou jak co do doby, tak i množství nasazených vojáků, a tím i ručních palných zbraní, jako jsou pistole a pušky.

Při výrobě zbraní pomůže hobby market

Pro spoustu lidí dnes zní skoro neuvěřitelně, že střelnou palnou zbraň lze vyrobit doma. Představa zabezpečené továrny na zbraně se rozchází s představou domácí dílničky, ve které si někdo něco po večerech kutí. Když se podíváme na celou věc pragmaticky, zjistíme, že nejde o nijak nemožnou představu, respektive že už se tak děje v míře nikoli malé.

Pro příklad si můžeme dojít do sousedního Německa. To je vůči všem zbraním, nejen střelným, velmi restriktivní, a tak k útoku na synagogu v Halle před čtyřmi lety si jeho pachatel, 27letý Němec Stephan Balliet, vyrobil zbraně sám. V zahradním domku svojí matky. Za pomoci nástrojů z hobby marketu, 3D tiskárny a několika trubek jich tak zhotovil hned několik. Například brokovnici, dva Lutyho samopaly ráže 9×19 a pár granátů.

Že útok neměl víc obětí, bylo spíše dílem šťastné náhody, protože útočníka zastavily neprůstřelné dveře, se kterými nepočítal. Německá policie dorazila na místo až za patnáct minut. Ballietovi se tehdy podařilo policii odrazit a ujet z místa. Byl zadržen až později, když naboural se svým vozem a stihl postřelit tři osoby, z nichž dvě zemřely.

Když Samuel Colt začal svoje šestiranné revolvery vyrábět v polovině devatenáctého století, svítili si dělníci jeho továrny ještě petrolejovými lampami, a o technickém vybavení, které nalezneme v každém Bauhausu na kraji města, se mu mohlo jen zdát. V současnosti je tak domácí výroba samopalu střílejšího dávkou o to jednodušší. Asi nejznámější je již zmíněný Lutyho samopal.

Lutyho samopal jako stavebnice

Phillip A. Luty byl britský nadšenec který na konci devadesátých let minulého století sestrojil zbraň, k jejíž výrobě je potřeba pouze běžné vybavení a materiály, které lze normálně koupit v obyčejném hobby marketu. V USA je tato „stavebnice“ vcelku oblíbená. Nejinak je tomu například v Austrálii, kde Lutyho samopal zaplavil kriminální trh, protože díky geografické vzdálenosti od okolního světa a silně restriktivním zbraňovým nástrojům to nemá černý trh se zbraněmi tak jednoduché jako třeba v Evropě.

Luty dokonce vydal knihu s návody, její části se průběžně objevují na internetu, kde jsou opět mazány na základě zásahů státních orgánů, ale po čase se objeví jinde. Lutyho samopal samozřejmě není jedinou zbraní tohoto typu. V současnosti se mluví například o Brazílii, kde dochází k výrobě dalších podobně konstrukčně jednoduchých zbraní. Situace došla tak daleko, že zjednodušené kopie samopalu Uru se vyrábějí s nápisem „Made in Israel“ a smyšleným sériovým číslem. Opět v ráži 9×19.

Prakticky vždy je útok veden nelegální střelnou zbraní

Pokud se podíváme na případy masových vražd v Evropě v posledních přibližně deseti letech, zjistíme, že střelná zbraň se v rukou útočníků vyskytuje přibližně ve 25 procentech případů. Ve všech případech, s výjimkou střelby na FF UK, šlo o zbraně nelegální. Zbylé útoky se odehrávají klasicky především za pomoci nožů a automobilů. Pokud bychom chtěli do úvahy zahrnout i další zločiny spáchané nelegálními zbraněmi, dostáváme se do problémů a snad je na místě jen připomenout, že například Švédsko zvažuje nasazení armády na pomoc policii, protože jen za první týden letošního roku zemřelo při zločinech spáchaných lidmi s přistěhovaleckým pozadím, jak se s oblibou říká, už jedenáct lidí. A opět za užití nelegálních střelných zbraní.

Předchozí informace jasně ukazují, že kdo si chce opatřit nelegální zbraň, aby s ní spáchal zločin, ten si ji prostě opatří. Normální, zákonů dbalý člověk ale zůstane v případě razantnějšího zákazu střelných zbraní neozbrojen. A policie přijíždí na pomoc v řádech deseti, patnácti minut, tedy po spáchání těch nejmasivnějších škod, kdy většina obětí masové vraždy je již střelbou zasažena. Je tomu tak všude ve světě, bylo tomu tak i v případě střelby na FF UK. Policista nemůže stát na každém rohu. Nemůže být všude přítomen. A nepomohou tomu ani všudypřítomné kamery, ani bezpečnostní rámy.

Ozbrojený civilista jako pomoc

Jako námitka se často objevuje, že netrénovaný civilista se zbraní nebude schopen proti takovému útočníkovi zasáhnout. Ano, laikovi se to tak může zdát, ale statistiky mluví opačně. Můžeme si tady pomoci analýzou 54 případů, kdy ozbrojený civilista zasáhl proti masovým vrahům, případně přispěchal na pomoc policistům, jak ji zpracoval server zbrojnice.com.

Z dokumentu jasně vyplývá, že ve 42 % případů došlo k zastřelení pachatele, 12 % případů znamenalo, že pachatel byl zastaven, postřelen. Ve 21 % masových vražd pachatel přestal vraždit nebo utekl z místa, a v 19 % případů umožnil zásah ozbrojeného civilisty útěk a evakuaci potenciálních obětí.

Jinými slovy, zásah ozbrojeného civilisty prakticky vždy situaci zlepšil a zachránil mnoho lidských životů, a to i za cenu toho, že v 9 % případů zasahující civilista sám zemřel rukou útočníka, a ve 4 % případů byl zabit přijíždějící policií, která ve stresu špatně vyhodnotila situaci a zachránce považovala za útočníka. Přitom 56 % všech zachránců nemělo žádný armádní, policejní nebo jiný

větší střelecký a taktický výcvik. Z uvedených čísel a informací jasně vyplývá, že jít cestou zbraňových restrikcí nepřinese zvýšenou bezpečnost ani nezamezí případům masových vražd nebo teroristických útoků.

Zdroj: Zbrojnice.com

AUTOR: Martin Cibulka

[ZDROJ](#)